

Sygn. akt II AKa 83/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSA – Dorota Tyrała

Sędziowie SA - Zbigniew Kapiński

SO (del.) - Grzegorz Miśkiewicz (spr.)

Protokolant st. sekr. sąd. Marzena Brzozowska

przy udziale prokuratora Gabrieli Marczyńskiej - Tomali

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2017 r.

sprawy:

1) *A. P. (1), syna K. i M. zd. Ż., ur. (...) w W.,*

oskarżonego czyn z art. 291 § 1 k.k., 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2) *D. D. (1), syna K. i M. zd. G., ur. (...) w W.*

oskarżonego o czyny z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (x2),

3) *R. K., syna M. i D. zd. R., ur. (...) w P.*

oskarżonego o czyny z art. 291 § 1 k.k. (x2) i art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 01 sierpnia 2016 r. sygn. akt XII K 32/15

1. *wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy wobec oskarżonych A. P. (1), D. D. (1) i R. K.;*
2. *zasadza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. S., Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych w tym 23 % VAT, tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu,*
3. *zwalnia oskarżonych od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, wydatkami obciążając Skarb Państwa*

UZASADNIENIE

A. P. (1) został oskarżony o to, że:

IV. w okresie od daty bliżej nieustalonej maja 2005 r. do marca 2006 r. w W. i innych miejscowościach brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw w zakresie kradzieży samochodów na terenie Republiki Włoch a następnie ich legalizacji na terenie Polski przy posłużeniu się sfałszowanymi dokumentami zakupów tychże pojazdów, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

V. w okresie od maja 2005 r. do marca 2006 r. w W. i innych miejscowościach działając czynem ciągłym w ramach zorganizowanej grupy przestępczej nabył i pomagał w ukryciu nie mniej niż 4 samochodów o wartości nie mniejszej niż 280 000 zł wiedząc, że pojazdy pochodzą z czynów zabronionych na szkodę obywateli Włoch a w tym samochody

1)V. (...) nr rej. (...)

2)V. (...) nr rej. (...)

3)V. (...) nr rej. (...)

4) V. (...) nr rej. (...)

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VI. w okresie od 27.06.2005 r. do 9.03.2006 r. w W. działając czynem ciągłym w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i przyjętego podziału ról nakłonił osoby trzecie do wyłudzenia poświadczeń nieprawdy z Wydziałów Komunikacji Starostw Powiatowych w S., S., B. i Urzędu Miasta w L. w postaci wydania dowodów rejestracyjnych na samochody osobowe zarejestrowane na osoby jak niżej przy jednoczesnym dostarczeniu im sfałszowanych włoskich dokumentów zakupu tychże pojazdów tj.

-W. R. do wyłudzenia dowodu rejestracyjnego na samochód marki V. (...) o nr rej. (...)

- H. Z. do wyłudzenia dowodu rejestracyjnego na samochód marki V. (...) o nr rej. (...)

-M. W. do wyłudzenia dowodu rejestracyjnego na samochód marki V. (...) o nr rej. (...)

-E. C. do wyłudzenia dowodu rejestracyjnego na samochód marki V. (...) o nr rej. (...)

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 272 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., 12 k.k. i 65 § 1 k.k.

D. D. (1) został oskarżony o to, że:

XI. w dacie bliżej nieustalonej we wrześniu 2005 r. w W. działając czynem ciągłym wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami nakłonił W. R. do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w dniu 13.09.2005 r. z Referatu Komunikacji Starostwa Powiatowego w S. w postaci wydania dowodu rejestracyjnego na samochód marki V. (...) o nr rej. (...) oraz H. Z. do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy ze Starostwa Powiatowego w S. w postaci wydania dowodu rejestracyjnego na samochód marki V. (...) o nr rej. (...) wiedząc, że nie są oni właścicielami rejestrowanych pojazdów, posługując się jednocześnie podrobionymi włoskimi dokumentami zakupu tych pojazdów a także udzielili E. C. pomocnictwa do wyłudzenia z Urzędu Miasta w L. dowodu rejestracyjnego na samochód marki V. (...) o nr rej. (...) poprzez dostarczenie jej podrobionych włoskich dokumentów zakupu pojazdu,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 272 k.k. i 270 § 1 k.k. i 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. i 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

XII.w okresie od czerwca 2005 r. do września 2005 r. w W. działając czynem ciągłym wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami pomagał w ukryciu 3 samochodów o wartości nie mniejszej niż 190 000 zł wiedząc, że pojazdy pochodzą z czynów zabronionych na szkodę obywateli Włoch a w tym samochody:

1. V. (...) o nr rej. (...)

2.V. (...) o nr rej. (...)

3.V. (...) o nr rej. (...)

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

R. K. został oskarżony o to, że:

XIII.w okresie od daty bliżej nieustalonej do maja 2005 r. w P. i innych miejscowościach brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw w zakresie kradzieży samochodów na terenie Republiki Włoch a następnie ich legalizacji na terenie Polski przy posłużeniu się sfałszowanymi dokumentami zakupu tychże pojazdów,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XIV.w okresie od października 2004 r. do maja 2005 r. w P. i innych miejscowościach działając czynem ciągłym w ramach zorganizowanej grupy przestępczej nabył i pomagał w ukryciu nie mniej niż 4 samochodów o wartości nie mniejszej niż 115 000 zł wiedząc, że pojazdy pochodzą z czynów zabronionych na szkodę obywateli Włoch a w tym samochody

1)V. (...) nr rej. (...)

2)T. (...) nr rej. (...)

3)T. (...) nr rej. (...)

4)S. (...) nr rej. (...)

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XV.w okresie od 27 października 2004 r. do 30 marca 2005 r. w P. w warunkach jak wyżej w ramach przyjętego podziału ról w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził inne osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, iż wprowadził osoby trzecie w błąd co do stanu prawnego sprzedawanych samochodów, a w tym:

1)w dniu 27.10.2004 r. wyłudził kwotę 21 000 zł na szkodę D. Z. z tytułu sprzedaży samochodu T. (...)

2)w dniu 4.11.2004 r. wyłudził kwotę 25 000 zł na szkodę R. S. z tytułu sprzedaży samochodu marki T. (...)

3)w dniu 30.03.2005 r. wyłudził kwotę 31000 zł na szkodę I. i M. K. (1) z tytułu sprzedaży samochodu marki V. (...)

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 1 sierpnia 2016 r. sygn. akt XII K 32/15:

II. odnośnie oskarżonego A. P. (1)

1. uniewinnił A. P. (1) od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. IV aktu oskarżenia

2. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. V aktu oskarżenia uznał A. P. (1) za winnego tego, że:

a) w nieustalonym miejscu i dniu, nie wcześniej niż 12 maja 2005 r. i nie później niż 27 czerwca 2005 r., pomógł nieustalonej osobie w zbyciu samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości nie mniejszej niż 17000 euro wiedząc, iż samochód ten został uzyskany za pomocą czynu zabronionego w ten sposób, że za pośrednictwem D. D. (1) sprzedał ten samochód E. C. za kwotę 40000 zł, a następnie wskazaną kwotę odebrał od D. D. (1), tj. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego ustawowe znamiona art. 291 § 1 k.k. i za to podstawie art. 291 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

b) w nieustalonym dniu, nie wcześniej niż 4 sierpnia 2005 r. i nie później niż 13 września 2005 r. w W. pomógł nieustalonej osobie w zbyciu dwóch samochodów marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości przekraczającej 1/4 minimalnego wynagrodzenia wiedząc, iż samochody te zostały uzyskane z czynu zabronionego w ten sposób, że za pośrednictwem D. D. (1) doprowadził do legalizacji wskazanych pojazdów na terenie Polski na nazwiska H. Z. i W. R., tj. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego ustawowe znamiona art. 291 § 1 k.k. i za to podstawie art. 291 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

c) w lutym 2006 r. w W. pomógł nieustalonej osobie w zbyciu samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości nie mniejszej niż 19 000 euro wiedząc, iż przedmiotowy samochód został uzyskany za pomocą czynu zabronionego w ten sposób, że przekazał go A. N. za kwotę 40 000 zł, tj. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego ustawowe znamiona art. 291 § 1 k.k. i za to podstawie art. 291 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

3. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt. VI aktu oskarżenia uznał A. P. (1) za winnego tego, że:

a) nie później niż 27 czerwca 2005 r. pomógł E. C. w wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy z Urzędu Miasta w L. w postaci dowodu rejestracyjnego na samochód marki V. (...) o nr rej. (...) w ten sposób, że za pośrednictwem D. D. (1) przekazał jej celem użycia za autentyczną sfalszowaną włoską fakturę VAT nr (...) zakupu tego pojazdu wystawioną na jej nazwisko, tj. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego ustawowe znamiona art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn na tej podstawie skazał go i na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

b) w bliżej nieokreślonych dniach, we wrześniu 2005 r. w W. podzegał D. D. (1) do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w postaci dowodów rejestracyjnych na dwa samochody marki V. (...) o nr rej. (...) w ten sposób, że polecił mu znalezienie dwóch osób, które zarejestrowałyby w Polsce na siebie przedmiotowe pojazdy, dostarczając mu jednocześnie celem użycia za autentyczne sfalszowane włoskie faktury VAT ich zakupu wystawione na nazwiska tych osób, tj. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego ustawowe znamiona art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn na tej podstawie skazał go i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

c) w nieustalonym okresie czasu, nie wcześniej jednak niż w lutym 2006 r. i nie później niż 2 marca 2006 r., w nieustalonym miejscu pomógł M. W. w wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy w Starostwie Powiatowym w B. w postaci dowodu rejestracyjnego na samochód marki V. (...) o nr rej. (...) w ten sposób, że za pośrednictwem A. J. przekazał A. N. celem użycia za autentyczną sfalszowaną fakturę VAT o nr (...) zakupu tego pojazdu wystawioną na nazwisko M. W., tj. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego ustawowe znamiona art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn na tej podstawie skazał go i na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary jednostkowe wymierzone A. P. (1) w pkt. II 2 a, b, c i pkt. II 3 a, b, c i wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

5. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., tj. w brzmieniu przepisów art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. obowiązującym w dacie popełnienia przypisanych A. P. (1) czynów, warunkowo zawiesił wykonanie wobec A. P. (1) kary łącznej pozbawienia wolności na okres 4 (czterech) lat próby;

IV. odnośnie oskarżonego D. D. (1):

w ramach czynów zarzucanych mu w pkt. XI i XII aktu oskarżenia uznał D. D. (1) za winnego tego, że:

1. w bliżej nieustalonych dniach, w okresie maj - czerwiec 2005 r. w W. pomógł A. P. (1) w zbyciu uzyskanego za pomocą czynu zabronionego samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) w ten sposób, że zakup tego pojazdu zaproponował E. C., przekazał jej celem użycia za autentyczną sfałszowaną włoską fakturę VAT zakupu tego pojazdu wystawioną na jej nazwisko, czym ułatwił jej wyłudzenie w Urzędzie Miasta L. poświadczenia nieprawdy w postaci dowodu rejestracyjnego na przedmiotowy pojazd o nr rej. (...), a także przyjął od niej pieniądze za przedmiotowy pojazd, które następnie przekazał A. P. (1) tj. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego ustawowe znamiona art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn na tej podstawie skazał go i na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. we wrześniu 2005 r. w W. pomógł A. P. (1) w zbyciu uzyskanego za pomocą czynu zabronionego samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) w ten sposób, że nakłonił H. Z. do zarejestrowania przedmiotowego pojazdu na terenie Polski na jego nazwisko i wyłudzenia w ten sposób poświadczenia nieprawdy w postaci dowodu rejestracyjnego na ten samochód, dostarczając mu celem użycia za autentyczną sfałszowaną włoską fakturę VAT zakupu tego pojazdu wystawioną na nazwisko H. Z., pojechał z nim do Starostwa Powiatowego w S. celem złożenia wniosku o rejestrację pojazdu, a następnie odebrał od niego tzw. twarde dowód rejestracyjny, a także uzyskał od H. Z. jego podpis na dokumentach umożliwiających dalszą sprzedaż przedmiotowego pojazdu tj. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego ustawowe znamiona art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn na tej podstawie skazał go i na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

3. we wrześniu 2005 r. w W. pomógł A. P. (1) w zbyciu uzyskanego za pomocą czynu zabronionego samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) w ten sposób, że nakłonił W. R. do zarejestrowania przedmiotowego pojazdu na terenie Polski na jego nazwisko i wyłudzenia w ten sposób poświadczenia nieprawdy w postaci dowodu rejestracyjnego na przedmiotowy samochód, dostarczył mu celem użycia za autentyczną sfałszowaną włoską fakturę VAT zakupu tego pojazdu wystawioną na nazwisko W. R., pojechał z nim do Starostwa Powiatowego w S. celem złożenia wniosku o rejestrację pojazdu, a następnie odebrał od niego tzw. twarde dowód rejestracyjny, a także uzyskał od W. R. jego podpis na dokumentach umożliwiających dalszą sprzedaż tego pojazdu tj. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego ustawowe znamiona art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn na tej podstawie skazał go i na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności wymierzone D. D. (1) w pkt. IV 1, 2 i 3 i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

5. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., tj. w brzmieniu przepisów art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. obowiązującym w dacie popełnienia przypisanych D. D. (1) czynów, warunkowo zawiesił wykonanie wobec D. D. (1) kary łącznej pozbawienia wolności na okres 3 (trzech) lat próby;

6. na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu D. D. (1) karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

V. odnośnie oskarżonego R. K.

1. uniewinnił R. K. od popełnienia zarzucanego mu w pkt. XIII aktu oskarżenia czynu;

2. w ramach czynów zarzucanych oskarżonemu w pkt. XIV i XV ppkt. 3 aktu oskarżenia uznał R. K. za winnego tego, że:

a) na jesieni 2004 r. w P. pomógł ustalonej osobie w zbyciu uzyskanego za pomocą czynu zabronionego samochodu marki T. (...) o nr rej. (...) w ten sposób, że przedmiotowy samochód przekazał ustalonej osobie wraz z dokumentami w tym umową in blanco sprzedaży tego auta podpisaną przez M. C., jako sprzedającego celem jego ostatecznej sprzedaży D. Z., a następnie odebrał pieniądze z przedmiotowej transakcji tj. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego ustawowe znamiona art. 291 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

b) na jesieni 2004 r., nie później niż w listopadzie 2004 r. w P. pomógł ustalonej osobie w zbyciu uzyskanego za pomocą czynu zabronionego samochodu marki T. (...) o nr rej. (...) w ten sposób, że przekazał przedmiotowy samochód ustalonej osobie wraz z dokumentami, w tym umową in blanco sprzedaży przedmiotowego pojazdu podpisaną przez S. K. celem jego ostatecznej sprzedaży R. S., a następnie odebrał pieniądze z przedmiotowej transakcji tj. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego ustawowe znamiona art. 291 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

c) w maju 2005 r. w P. pomagając ustalonej osobie w zbyciu uzyskanego za pomocą czynu zabronionego samochodu marki V. (...) o nr rej. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził I. K. (1) i M. K. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 31 000 zł w ten sposób, że wprowadził ich w błąd, co do legalności pochodzenia pojazdu i jego stanu prawnego tj. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego ustawowe znamiona art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn na tej podstawie skazał go i na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

3. uniewinnił R. K. od popełnienia czynu z pkt. XIV aktu oskarżenia odnoszącego się do samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) oraz od czynów z pkt. XV ppkt. 1 i 2;

4. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 8a k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu R. K. w pkt. V 2 a, b, c i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

5. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 22 lutego 2007 r. do dnia 5 marca 2007 r.;

VIII. na podstawie art. 231 § 1 k.p.k. dowody rzeczowe wymienione w wykazie dowodów rzeczowych (...) (k. 2358, k. 428) nakazał złożyć do depozytu sądowego;

IX. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. S. kwotę 4560 (cztery tysiące pięćset sześćdziesiąt) złotych, powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu przed Sądem I Instancji osk. R. K.;

X. zasądził na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłat:, od oskarżonego A. P. (2) kwotę 300 (trzysta) złotych, od oskarżonego D. D. (1) kwotę 800 (osiemset) złotych, od oskarżonego R. K. kwotę 500 (pięćset) złotych, zwolnił oskarżonych od pozostałych kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelacje od tego wyroku złożyli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego A. P. (1) wyrokowi temu zarzucił:

1/błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na końcowe rozstrzygnięcie

- polegający na ustaleniu, iż materiał dowodowy zebrany w sprawie, daje podstawę do przyjęcia winy oskarżonego oraz wadliwe przyjęcie, iż czyny przypisane oskarżonemu w zarzucie aktu oskarżenia jako punkt V - opisane w sentencji jako punkt 2 a, b, c wyroku, stanowią przestępstwo pomocnictwa do paserstwa umyślnego, podczas gdy w kwalifikacji nie wskazano art. 18 kk, co więcej ustalone okoliczności zdarzenia, nie pozwalają na przyjęcie jego winy.

- polegający na uznaniu, iż w zakresie zarzutu VI aktu oskarżenia opisanego w sentencji jako punkt 3 a, b, c, są podstawy do przyjęcia, że oskarżony P., dopomógł w wyłudzeniu nieprawdy przy uzyskaniu dokumentów rejestracyjnych na pojazdy pochodzące z czynu zabronionego, podczas gdy zdaniem obrony, brak jest dowodów potwierdzających fakt dostarczenia dokumentów do rejestracji pojazdów lub istnienia świadomości w/w, co do nieprawdziwości przekazanych mu włoskich dokumentów, oraz niezgodności z prawdą okoliczności podawanych przy rejestracji pojazdów, co więcej podstawą przyjęcia winy oskarżonego, są wyjaśnienia współoskarżonego D., które winny podlegać szczególnie wnikliwej ocenie, jako jedyny dowód obciążający a pochodzący właśnie z wyjaśnień współoskarżonego.

Wniósł o:

-zmianę zaskarżonego wyroku i przyjęcie, iż czyny zarzucane oskarżonemu w punkcie 2 i 3 wyroku, nie wyczerpują znamion czynu z art 291 §1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i inne i w konsekwencji uniewinnienie oskarżonego od ich popełnienia, zgodnie z dyspozycją art. 5 § 2 k.p.k.

W razie nie uwzględnienia powyższego wniosku obrońca wniósł o:

-uchylenie wyroku i przekazanie sprawy, do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu celem uzupełnienia materiału dowodowego.

W toku dalszego postępowania – zdaniem skarżącego - winny podlegać ustaleniu następujące elementy stanu faktycznego:

- materialne dowody na nielegalne pochodzenie pojazdów, szczególnie sposobu uzyskania ich dokumentów w postaci kart pojazdów, polis ubezpieczeniowych i włoskich dowodów rejestracyjnych, co jest niemożliwe w razie uzyskania pojazdów poprzez kradzież, oraz stanowi podstawę do odmowy wypłaty odszkodowania właścicielom, którzy nie zostali przesłuchani;

- ustalenie, na jakiej podstawie przyjęto wskazaną w zarzutach wartość pojazdów, wyjaśnienie czy to oskarżony P. przekazywał pojazdy i dokumenty oskarżonemu D., czy mogło być zgoła odwrotnie, skoro był on procesowo zainteresowany obciążeniem innej osoby, celem uniknięcia własnej odpowiedzialności.

Obrońca oskarżonego D. D. (1) zarzucił wyrokowi:

1/ błąd w ustaleniach faktycznych Sądu I instancji, polegający na ustaleniu, iż czyny przypisane oskarżonemu stanowią przestępstwo pomocnictwa do paserstwa umyślnego, podczas gdy okoliczności zdarzenia, stopień przyczynienia się oskarżonego, do powstania zdarzenia, nie pozwalają na przyjęcie takiego rozstrzygnięcia,

2/błąd w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, polegający na ustaleniu, iż oskarżony D. miał świadomość, iż jego zachowanie przyczyni się do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w dokumentach rejestracyjnych pojazdów, opisanych w zarzucie XI i XII wskazanych w wyroku jako punkty 1, 2,3, podczas gdy zdaniem obrony, brak jest dowodów potwierdzających świadomość w/w, co do nieprawdziwości przekazanych mu, włoskich dokumentów, stanowiących podstawę nabycia pojazdów.

Podnosząc powyższe apelujący wniósł o:

-zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż czyny zarzucane oskarżonemu nie wyczerpują znamiona występkę opisanego w art 291 § 1 k.k. - a mianowicie istnienia po stronie oskarżonego pełnej wiedzy, co do nielegalnego ich uzyskania i w skutek tego uniewinnienie oskarżanego od wszystkich zarzutów.

Alternatywnie obrońca wniósł o:

uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, celem ustalenia wszelkich okoliczności stanu faktycznego, szczególnie w zakresie istnienia świadomości oskarżonego, co do pochodzenia pojazdów, uzyskania ich dokumentów w postaci faktur, ale i kart pojazdów, polis ubezpieczeniowych i dowodów rejestracyjnych na włoskich numerach, albowiem bez wyjaśnienia niniejszych wątpliwości, nie jest możliwym skuteczne przyjęcie winy oskarżonego D..

Apelacja **obrońcy oskarżonego R. K.** zarzuciła wyrokowi:

1.mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażącą obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:

a)obrazę art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej kontrolowanej oceny dowodów i popadnięcie przez Sąd w dowolność ocen, w zakresie oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego R. K., w szczególności co do jego braku świadomości, że przedmiotowe samochody pochodzą z czynu przestępnego, podczas gdy właściwie przeprowadzona ocena wyjaśnień oskarżonego z uwzględnieniem zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz dokonana zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, powinna doprowadzić Sąd do uznania twierdzeń R. K. za wiarygodne;

b)obrazę art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez uznanie, że pojazdy, których paserstwo przypisano oskarżonemu R. K. zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego, iż R. K. miał świadomość ich pochodzenia, jak również tego że towarzyszące tym pojazdom dokumenty zostały sfalszowane, w sytuacji gdy nie przeprowadzono zgodnych z przepisami postępowania karnego ustaleń faktycznych na okoliczność z jakich czynów zabronionych pochodzą te pojazdy, a także gdzie dokonano tych ewentualnych czynów zabronionych, co w przypadku ustalenia, że tych czynów dokonano za granicą, ma znaczenie, gdyż implikuje konieczność ustalenia czy w miejscu dokonania czynu zabronionego uznaje się takie czyny za przestępstwo (art. 111 § 1 k.k.);

c)obrazę art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez brak wskazania w uzasadnieniu wyroku faktów oraz dowodów, na podstawie których Sąd uznał za udowodniony zamiar oskarżonego R. K. popełnienia czynów opisanych w art. 291 § 1 k.k., w sytuacji gdy przestępstwo paserstwa może być popełnione wyłącznie z zamiarem umyślnym bezpośrednim lub ewentualnym, a w sprawie nie ujawniły się żadne okoliczności, na podstawie których można byłoby przyjąć istnienie takiego zamiaru u oskarżonego, natomiast wszelkie okoliczności zarzucanych czynów, tj. sprzedaż samochodów po cenach rynkowych, towarzyszenie transakcjom dokumentów, które nie budziły żadnych wątpliwości co do ich legalności, przeprowadzanie transakcji wraz z kluczami i tablicami rejestracyjnymi itp. wskazywały na to, że czynności przeprowadzane przez oskarżonego były legalne;

d)obrazę art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie okoliczności, że I. K. (2) oraz M. K. (2), którzy nabyli od oskarżonego R. K. pojazd marki V. (...) o nr rej. (...) nie utracili prawa własności nabytego pojazdu oraz, że stali się oni właścicielami tego pojazdu przez zasiedzenie, co powoduje, że w zakresie tego czynu nie zostało wypełnione jedno ze znamion art. 286 k.k., którym jest niekorzystne rozporządzenie mieniem przez pokrzywdzonego.

2.mający istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu że:

a)R. K. umyślnie z zamiarem bezpośrednim pomógł J. B. w zbyciu samochodu marki T. (...) o nr rej. (...), T. (...) o nr rej. (...), V. (...) o nr rej. (...) wiedząc, iż samochody te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego w sytuacji, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności wyjaśnienia oskarżonego oraz fakt, że w/w auta w momencie ich przekazania do sprzedaży oskarżonemu posiadały polskie tablice rejestracyjne, komplet dokumentów

oraz kluczyków nie dają podstaw do przyjęcia, iż doszło do wypełnienia znamion czynu zabronionego z zamiarem wynikowym albo bezpośrednim;

b)R. K. umyślnie z zamiarem bezpośrednim wprowadził w błąd I. K. (2) i M. K. (2) co do legalności pochodzenia samochodu V. (...) o nr rej. (...) oraz co do jego stanu prawnego, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czym doprowadził I. K. (1) i M. K. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 31 000 zł

w sytuacji, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania M. K. (2), że na skutek zasiedzenia K. stali się właścicielami w/w samochodu, a także fakt, że w momencie transakcji auto posiadało polskie tablice rejestracyjne oraz komplet dokumentów i kluczyków nie dają podstaw do przyjęcia, iż doszło do wypełnienia znamion czynu zabronionego z art. 286 k.p.k.;

Z ostrożności procesowej, jedynie w przypadku nieuwzględnienia żadnego z powyższych zarzutów, zaskarżonemu wyrokowi na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. obrońca zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej kary - poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności bez zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary, w sytuacji gdy okoliczności popełnienia przypisanych czynów, ustawowy wymiar kary oraz właściwości osobiste oskarżonego uzasadniają orzeczenie wobec niego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Mając powyższe zarzuty na uwadze, na podstawie art. 427 § 1 w zw. z art. 437 § 1 i 2 k.p.k., obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego R. K. od popełnienia czynów ujętych w pkt V 2 a, b, c wyroku, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia Sądu Okręgowego w Warszawie, XII Wydziału Karnego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W przypadku nieuwzględnienia zarzutów z punktu II i III apelacji, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Wniosek o sporządzenie uzasadnienia został złożony przez obrońcę oskarżonego **A. P. (1)**, tym samym uzasadnienie zostało ograniczone jedynie do zarzutów sformułowanych w apelacji obrońcy tego oskarżonego.

Sąd apelacyjny zważył, co następuje:

W ocenie Sądu Apelacyjnego, zarzuty wniesionej przez obrońcę oskarżonego A. P. (1) apelacji, jak i argumenty użyte na ich poparcie okazały się na tyle nieskuteczne, że apelacja ta nie mogła zostać nieuwzględniona.

Obrońca oskarżonego A. P. (1) sformułował w swoim środku odwoławczym zarzut błędny w ustaleniach faktycznych podnosząc, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia winy oskarżonego oraz wadliwe ustalenie, iż czyny przypisane temu oskarżonemu stanowią przestępstwo pomocnictwa do paserstwa umyślnego, podczas gdy - na co zwraca uwagę autor apelacji - w kwalifikacji prawnej zachowania oskarżonego nie wskazano art. 18 k.k. (zarzut w odniesieniu do czynów przypisanych w pkt II wyroku, ppkt 2 a,b,c).

Ponadto obrońca podniósł, że brak było również podstaw do przyjęcia, iż to właśnie oskarżony A. P. (1) dopomógł w wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy (uzyskanie dokumentów rejestracyjnych pojazdów pochodzących z czynów zabronionych). W ocenie skarżącego powyższe ustalenia sądu pierwszej instancji zostały poczynione w oparciu o wyjaśnienia współoskarżonego D. D. (1), a które to, zdaniem skarżącego, winny być oceniane szczególnie wnikliwie, jako jedyny dowód obciążający oskarżonego A. P. (1) (zarzut w odniesieniu do czynów przypisanych w pkt II wyroku ppkt 3 a,b,c).

Tak sformułowane przez skarżącego zarzuty nie mogą zostać uwzględnione. Uchybienie, o jakim mowa w art. 438 pkt 3 kpk (błąd w ustaleniach faktycznych) ma miejsce wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada zasadom prawidłowego rozumowania. Błąd taki może stanowić wynik niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd braku), bądź określonych nieprawidłowości w zakresie oceny dowodów (tzw. błąd dowolności). Może być on zatem wynikiem

nieznajomości określonych dowodów lub braku przestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ich ocenie. Zgodnie z utrwalonymi poglądami orzecznictwa i doktryny, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku może się okazać trafny tylko wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać sądowi orzekającemu w pierwszej instancji uchybienia przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającego na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak również całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności.

Skarżący w swojej apelacji odwołał się również do art. 5 § 2 k.p.k. Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, iż w ramach art. 5 § 2 k.p.k. nie można podnosić wątpliwości skarżącej strony, co do treści ustaleń faktycznych lub co do sposobu interpretacji prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są istotne wątpliwości strony, ale to, czy orzekający sąd powziął wątpliwości, co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie czy wątpliwości takie powinien był powziąć. Obraza tego zakazu nie zachodzi, gdy ustalenia faktyczne zależą od dania wiary określonemu dowodowi lub grupie dowodów, bądź wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż nie każdy z przeprowadzonych w toku postępowania dowodów będzie stanowił podstawę dokonywania ustaleń faktycznych. Jeśli skarżący kwestionuje dokonanie określonego ustalenia faktycznego wskutek złamania omawianego zakazu, to podstawą zarzutu powinna być poprawność sędziowskiej oceny dowodów. Podstawą takiego zarzutu nie może stanowić dokonanie przez sąd oceny dowodów odmiennie od oczekiwań strony a przepisu art. 5 § 2 k.p.k. nie można interpretować, jako powinności sądu czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonego.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, podniesione przez obrońcę tak sformułowane zarzuty, są w istocie przejawem nieuzasadnionej polemiki z prawidłowymi, co do zasady ustaleniami sądu pierwszej instancji.

Obrońca oskarżonego powołując się na błędy w ustaleniach faktycznych sądu pierwszej instancji w zakresie czynów przypisanych w pkt II wyroku ppkt 2 a,b,c nie wykazuje jednocześnie, na czym owe błędne ustalenia miałyby polegać, poza ogólnikowym sformułowaniem, iż materiał dowodowy nie daje – w ocenie skarżącego – podstaw do przyjęcia winy oskarżonego. Również treść uzasadnia apelacji w zakresie tego zarzutu nie wykazuje, jakich błędów w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych dopuścił się sąd pierwszej instancji, poza kreowaniem przez obrońcę własnych, możliwych jego zdaniem wersji wydarzeń, w oderwaniu od realiów sprawy oraz zgromadzonego materiału dowodowego. Jako niezrozumiały jawi się przy tym zarzut obrońcy, iż sąd pierwszej instancji ustalił, iż przestępstwo oskarżonego A. P. (1) stanowiło pomocnictwo do przestępstwa paserstwa umyślnego i jednocześnie w kwalifikacji prawnej tak opisanego czynu nie wskazano – wadliwie zdaniem obrońcy - przepisu art. 18 k.k.

Taki sposób sformułowania zarzutu zdaje się świadczyć o niewłaściwym rozumieniu znamion przestępstwa paserstwa. Przestępstwo paserstwa określone w art. 291 § 1 k.k. może polegać m.in. na pomocy do zbycia rzeczy uzyskanej za pomocą czynu zabronionego. Owa pomoc może przybrać formę wszelkich zachowań, które ułatwiają innej osobie zbycie rzeczy pochodzącej z czynu zabronionego. Zachowania sprawcy mogą zatem – przykładowo - przybrać postać wskazania nabywcy, uzgodnienia ceny, przedstawienia nabywców osobom dysponującym rzeczami, ułatwienie odbywania spotkań czy dochodzenia do porozumienia. Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił, że zachowanie oskarżonego A. P. (1) polegało na pomocy w zbyciu samochodów pochodzących z czynu zabronionego i prawidłowo zakwalifikował te zachowania, jako wyczerpujące znamiona przestępstwa paserstwa określonego w art. 291 § 1 k.k. Wobec prawidłowych ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji oraz brzmienia art. 291 § 1 k.k., określającego możliwe formy zachowania się sprawcy, zbędnym byłoby powoływanie dodatkowo w kwalifikacji prawnej zachowania oskarżonego przepisu art. 18 § 3 k.k.

Odnośnie czynów przypisanych oskarżonemu A. P. (1) w pkt II wyroku ppkt 3 a,b,c, obrońca oskarżonego formułując zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w istocie stawia zarzut dokonania dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów. Celem tak sformułowanego zarzutu jest dążenie skarżącego do podważenia wiarygodności dowodów dla oskarżonego A. P. (1) niekorzystnych, a w szczególności depozycji D. D. (1). W ocenie Sądu Apelacyjnego przytoczona przez obrońcę argumentacja w tym zakresie jest w istocie próbą przedstawienia ustaleniom sądu pierwszej instancji własnej interpretacji okoliczności zdarzenia, co wobec treści art. 7 k.p.k. nie może być uznane za skuteczne.

Obrońca oskarżonego A. P. (1) przedstawiając tego rodzaju własną interpretację materiału dowodowego w postaci wyjaśnień współoskarżonego D. D. (1), zdaje się abstrahować od kontekstu sytuacyjnego i okoliczności niniejszej sprawy, w szczególności od treści wynikających z depozycji samego A. P. (1) składanych na etapie postępowania przygotowawczego. Zdaniem Sądu Apelacyjnego obrońca oskarżonego A. P. (1) nie przedstawił żadnych argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć prawidłowość oceny dowodów dokonanej przez sąd pierwszej instancji, w szczególności w zakresie depozycji D. D. (1). Wyjaśnienia oskarżonego A. P. (1) oraz depozycje D. D. (1), jak również pozostały materiał dowodowy, były przedmiotem wnikliwej analizy sądu pierwszej instancji, co znalazło swój wyraz w treści pisemnego uzasadnienia wyroku i Sąd Apelacyjny podzielił tę ocenę. W szczególności słusznie zwrócił uwagę sąd pierwszej instancji – odnosząc się do wyjaśnień składanych przez A. P. (1) - że włoskie faktury danymi osobowymi polskich nabywców (H. Z., W. R., E. C. czy A. N.) nie mogły znajdować się w samochodach, w sprzedaży których ten oskarżony pośredniczył. Wskazani nabywcy samochodów zostali znalezieni w Polsce przez D. D. (1) (poszukiwał on nabywców na zlecenie A. P. (1)). Po znalezieniu potencjalnych nabywców D. D. (1) kontaktował się ponownie z A. P. (1) i dopiero wtedy „powstawały” określonej treści podrobione faktury, z danymi osobowymi polskich nabywców, a które odbierał od A. P. (1) D. D. (1). Oskarżony A. P. (1) nie kwestionował znajomości z D. D. (1) ani okoliczności współpracy z nim przy sprzedaży wskazanych w wyroku samochodów. Ustalony i opisany przez sąd pierwszej instancji sposób postępowania przy zbywaniu samochodów pochodzących z kradzieży, jawi się jako spójny i logiczny (najpierw poszukiwany jest nabywca takiego pojazdu, a następnie wytwarzane są stosowne dokumenty pozwalające na formalne zarejestrowanie pojazdu w Polsce, czyli swego rodzaju „legalizację” samochodu).

W ocenie Sądu Apelacyjnego przeciwstawienie przez obrońcę oskarżonego A. P. (1) - uznanym za prawidłowe ustaleniom sądu pierwszej instancji - własnej interpretacji okoliczności sprawy, opartej przy tym na wybiórczej analizie materiału dowodowego, nie może być wystarczające dla skutecznego podważenia ustaleń dokonanych przez sąd pierwszej instancji, a tym samym uznania, że ustalenia tego sądu były dowolne a nie swobodne, co z kolei miało skutkować błędnymi ustaleniami faktycznymi. Selektywność w ocenie materiału dowodowego, zaprezentowana w przedmiotowej apelacji, nie może zostać zaakceptowana przez sąd odwoławczy, a tym samym apelacja ta nie mogła zostać uznana za zasadną.

Reasumując powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniesionej apelacji i zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego A. P. (1) utrzymał w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł zgodnie z obowiązującymi przepisami, zwalniając oskarżonych od obowiązku ich poniesienia, obciążając wydatkami Skarb Państwa

O kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd orzekł zgodnie z obowiązującymi przepisami, zasadzając stosowne wynagrodzenia na rzecz obrońcy adw. T. S..

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w wyroku.